

Sygn. akt I CNP 27/07

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi W. S. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 lipca 2005 r.,
w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2007 r.,

**odrzuca skargę, nie obciążając skarżącego kosztami
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2005 r. Sąd Apelacyjny zmienił – częściowo - wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 listopada 2004 r. w ten sposób, że powództwo o zasądzenie kwoty 604.000 zł oddalił.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2006 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda od wskazanego wyroku Sądu Apelacyjnego.

W dniu 5 lutego 2007 r. powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powołanego wyroku Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprowadzenie do kodeksu postępowania cywilnego postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wiąże się nowelizacją kodeksu cywilnego w zakresie odpowiedzialności Skarbu Państwa m.in. za niezgodną z prawem działalność orzeczniczą sądów. Wskazaną nowelizacją, dokonaną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1692), dodano do kodeksu cywilnego art. 417¹ § 2, zgodnie z którym jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Jednym z właściwych postępowań, o których mowa w art. 417¹ § 2 k.c., jest postępowanie uregulowane w art. 424¹ i nast. k.p.c. Należy zauważyć, że podobną funkcję pełni m.in. postępowanie wywołane skargą kasacyjną. Uznając za niezasadne powielanie środków prawnych zmierzających do podobnego celu, ustawodawca w art. 424¹ § 3 k.p.c. przewidział, że od orzeczeń sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga nie przysługuje. W takich wypadkach orzeczenie Sądu

Najwyższego traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.

Dokonując wykładni art. 424¹ § 3 k.p.c., w piśmiennictwie wyrażono trafny pogląd, że przez skargę kasacyjną „wniesioną” należy rozumieć skargę „wniesioną skutecznie”, tj. taką, która nie została odrzucona, a Sąd Najwyższy poddał ją co najmniej tzw. przedsądowi (art. 398⁹ k.p.c.) albo rozpoznał po przyjęciu do rozpoznania. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie (zob. postanowienie z dnia 23 października 2006 r., V CNP 130/06, niepubl.).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego zaskarżonego przez powoda rozpoznawaną skargą wniósł on wcześniej skutecznie skargę kasacyjną, której przyjęcia do rozpoznania odmówił jednak Sąd Najwyższy. Zgodnie zatem z powołanym art. 424¹ § 3 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku nie jest dopuszczalna.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania skargowego orzeczono stosownie do art. 102 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c.